

Сънищата не я оставяха на мира, без значение дали спеше или беше будна. Тя умееше да разгадава сънища, видения, *знаенето*. Бяха част от нея през целия ѝ живот и през целия си живот се бе учила да ги блокира, да ги изтласква от ума си.

Но те не намаляваха, въпреки всичките ѝ усилия. Сънища за кръвопролития и битки, за странни, огрени от луната земи. А в тях живееха лицата и гласовете на хора, уж непознати, а всъщност – част от нея. Жената с неопитомените хитри очи на вълчица, мъжът със сребърния меч. Те населяваха сънищата ѝ заедно с жената, която се появяваше със смях от морето, и мъжа със златния компас.

А сред всички тях най-ярко се открояваше тъмнокосият мъж, който държеше в ръцете си светкавица.

Кои бяха те? Как така тя ги познаваше – или щеше да ги опознае? Защо изпитваше толкова силна нужда от всички тези хора?

Редом с тях вървяха смъртта и болката – тя *знаеше* това – и все пак те носеха и шанса за истинска радост, истинско самопознание. Истинска любов.

Тя вярваше в истинската любов – що се отнася до другите. Самата тя никога не я бе търсила, защото любовта изисква толкова много, внася такъв хаос в живота. Толкова много чувства!

А тя искаше, винаги бе искала спокойствие и уют и вярваше, че ги е намерила в малката си къща в планините на Северна Каролина.

Там имаше уединението, което бе търсила. Там можеше да прекарва дните си в рисуване или в градината си, без някой да ѝ се меси и да я прекъсва. Нуждите ѝ бяха скромни, работата ѝ осигуряваше достатъчно средства да ги посрещне.

Сега сънищата ѝ бяха населени от петима души, които я наричаха по име. Защо тя не можеше да разбере техните имена?

Започна да рисува сънищата си – лицата, моретата и хълмовете и руините. Пещери и градини, бури и залези. През дългата зима изпълни докрай работното си табло със скици и вече ги забождаше по стените.

Нарисува мъжа със светкавицата в ръце, като дни наред усъвършенстваше всеки детайл, точната форма и оттенъците в очите му – дълбоки, тъмни и с паднали клепачи; тънкия бял белег, подобен на светкавица, който разсичаше лявата му вежда.

Той стоеше на отвесна скала, високо над бурно море. Вятърът развяваше тъмната му коса. Тя почти го усещаше – приличаше на топъл дъх. А мъжът не се боеше от бурята, докато смъртта летеше към него.

Неизвестно как тя бе застанала до него, също толкова безстрашна.

Не я ловеше сън, докато не довърши рисунката, и се заплака, когато приключи. Боеше се, че се е побъркала и са ѝ останали само виденията. Дни наред държи картината на статива и мъжът я гледаше как работи, чисти или спи.

Или мечтае.

Каза си, че ще я опакова и изпрати на агента си да я продаде. Най-сетне потопа четката в боята и я подписа.

Саша Ригс – името ѝ, добавено в крайчеца на бурното море.

Но не я опакова. Вместо това опакова други, които бе рисувала през дългата зима, и ги приготви за изпращане.

Накрая, победена от умората, се сви на кълбо върху дивана на тавана, който бе превърнала в свое ателие, и позволи на сънищата да я завладеят.

Бурята бушуваше. Вятърът брулеше, водата се пенеше, в небето проблясваха назъбените копия на светкавици и летяха към земята като пламнали стрели. Дъждът от морето връхлиташе скалите като плътна завеса.

Но той не помръдваше – наблюдаваше природната стихия. Протегна ръка към нейната.

- Чакам те.

- Не разбирам нищо.

- Естествено, че разбираш! Кой, ако не ти! – Когато той поднесе ръката ѝ към устните си, тя почувства как любовта буквално я заля. – Кой се крие от себе си, както правиш ти, Саша?

- Желая единствено спокойствие. Желая покой. Не искам бури и битки. И теб не те искам!

- Лъжи. – Устните му се извиха, когато отново поднесе ръката ѝ към тях. – Знаеш, че ме лъжеш, че лъжеш себе си. Колко дълго ще отказваш живота, за който си създадена? Любовта, за която си създадена?

Мъжът обви с длани лицето ѝ и земята под нея се разтресе.

- Страх ме е.

- Признай, че е така.

- Не искам да знам.

- Вгледай се във виденията си. Не можем да започнем без теб. Не можем да приключим, ако не започнем. Намери ме, Саша. Ела и ме намери!

Той я притегли към себе си, притисна устни към нейните. Докато го правеше, бурята ги връхлетя с невиджана ярост.

Този път тя не се отдръпна.

Събуди се все още уморена, седна в леглото, притисна с пръсти клепачите си.

- Намери ме... – промърмори. – Но къде? Не знам къде да търся, дори да искам. – Пръстите ѝ пробягаха по устните ѝ, можеше да се закълне, че все още усеща натиска на неговите върху тях.

- Достатъчно. Стига толкова!

Стана бързо, започна да събира скиците от стените, от таблото, пускаше ги на пода. Ще ги изкара навън, ще ги изхвърли. Ще ги изгори. Ще ги махне от къщата си, от главата си.

После ще излезе и тя, ще замине някъде, където и да е. От години не беше ходила никъде. Някъде на топло, каза си, докато се опитваше неистово да се отърве от сънищата си. На някой плаж.

Чу как дъхът ѝ се учести, видя как пръстите ѝ затрепериха. Усещайки, че всеки момент може да припадне, седна на пода между скиците – слаба жена, чието тегло се бе стопило

заради сънищата. Русата ѝ коса бе прибрана в обичайния разрошен кок, върху яносините ѝ очи бе легнала сянка.

Взря се в ръцете си. В тях имаше талант. Винаги го бе имала, винаги щеше да е благодарна за този дар. Но тя притежаваше и други дарове, за които не бе толкова благодарна.

В съня той я бе помолил да се вгледа във виденията си. Почти през целия си живот тя се бе старала с всички сили да не обръща внимание на вродените си ясновидски способности.

Да, да се скрие от самата себе си, точно както бе казал той.

Ако се отвореше към ясновидството си, ако го приемеше, щеше да изпитва болка и мъка. И да знае какво ще се случи.

Притвори очи.

Ще разчисти ателието – ще си даде време. Ще събере всички скици и ще им направи опис. Няма да ги изгори, разбира се, че няма. Преди в нея бе говорил страхът.

Ще ги опише и ще замине някъде. Ще се махне от къщи за седмица-две, да помисли и да реши.

Клекна на пода и се зае да събира скиците, да ги подрежда по своя си начин. Жената с очите на вълчица, мъжът с меча – скици на хората от сънищата ѝ, нарисувани заедно.

Морски и други пейзажи, палат, който блести на един хълм, каменен кръг.

Тя постави върху купчината една от дузината скици на мъжа, когото бе сънувала току-що, посегна за друга.

И вече знаеше.

Беше нарисувала сърповидния остров от различни ъгли, а този показваше отвесни скали, вълнисти хълмове, обрасли с дървета. Показваше как островът се носи в морето, окъпан от слънчева светлина. Нагъсто построени къщи образуваха град, в далечината се виждаше пейзаж, прорязан от планини.

Докато изучаваше нарисуваната с молив скица, тя полека-лека придоби цвят и оживя. Обилна зеленина в хиляди нюанси – от бледо до изумруденозелено. Много синьо: тъмно, наситено или разпенено заради вълните. Имаше и плаващи лодки, фигури, гмуркащи се от високи скали, за да плуват и да се забавляват в морето.

Виждаше се и носът, на който Саша беше застанала с мъжа, когато се разрази бурята.

Добре тогава, ще отида, реши изведнъж. Зачуди се дали се предава или се изправя срещу страховете си. Но щеше да отиде да огледа мястото.

Това или щеше да сложи край на сънищата, или да ги съживи, както бе оживяла рисунката в ръцете ѝ.

Тя отиде до малкото си писалище, отвори лаптопа. И си запази полет за Корфу.